

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Bestuursrecht

zaaknummer: SGR 21/3628

uitspraak van de meervoudige kamer van 4 juli 2023 in de zaak tussen

[REDACTED]
uit Noordwijk, eisers
(gemachtigde: mr. J.J.M. van Lint),

en

het college van burgemeester en wethouders van Noordwijk, verweerder
(gemachtigde: mr. C.H. Norde).

Als derde-partij neemt aan de zaak deel: **Ouwehand OG B.V. en Waspeencentrum
Ouwehand B.V.**, statutair gevestigd te Katwijk, vergunninghoudster
(gemachtigde: mr. S. Maakal).

Inleiding

Vergunninghoudster heeft op 7 oktober 2019 een omgevingsvergunning aangevraagd voor het realiseren van een bedrijfspand met kantoor voor Waspeencentrum Katwijk aan de Leidsevaart 228 A te Noordwijk.

Naar aanleiding van deze aanvraag is verweerder een uniforme openbare voorbereidingsprocedure gestart. Nadat het ontwerpbesluit ter inzage had gelegen, hebben eisers afzonderlijk en tijdig een zienswijze ingediend. Op 26 januari 2021 heeft de gemeenteraad van de gemeente Noordwijk een verklaring van geen bedenkingen afgegeven.

Bij besluit van 31 maart 2021 heeft verweerder de omgevingsvergunning voor het bouwplan verleend.

Bij besluit van 8 april 2021 heeft verweerder de verleende omgevingsvergunning op een onderdeel gewijzigd.

Eisers hebben tijdig beroep ingesteld bij deze rechtbank tegen het besluit van 31 maart 2021, zoals gewijzigd bij besluit van 8 april 2021, (samen: het bestreden besluit) en daarbij tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Vergunninghoudster heeft een zienswijze ingebracht.

Bij uitspraak van 8 juli 2021¹ heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank het verzoek van eisers om een voorlopige voorziening afgewezen.

De rechtbank heeft het beroep op 20 april 2023 op zitting behandeld. Hieraan hebben deelgenomen: eisers, de gemachtigde van eisers, de gemachtigde van verweerder, M. Ouwehand (namens vergunninghoudster) en de gemachtigde van vergunninghoudster.

Beoordeling door de rechtbank

1. Vergunninghoudster exploiteert een onderneming voor het wassen, polijsten en verpakken van waspenen. Omdat de huidige locatie van haar onderneming in Rijsburg beperkingen voor de bedrijfsvoering kent en onvoldoende uitbreidingsmogelijkheden biedt, heeft vergunninghoudster het perceel aan de Leidsevaart 228A in Noordwijk aangekocht. Vergunninghoudster heeft het voornemen haar bedrijfsactiviteiten naar dit perceel te verplaatsen en uit te breiden en heeft daartoe een omgevingsvergunning voor een bedrijfspand met kantoor aangevraagd. Vergunninghoudster teelt jaarlijks op ongeveer 80 ha grond waspenen die na de oogst door haar verder worden verwerkt. De aangevraagde bebouwing heeft een oppervlakte van circa 6.381 m², een goothoogte van 10,7 m en een bouwhoogte van 12,2 m. De aanvraag om een omgevingsvergunning heeft betrekking op de activiteiten 'het bouwen van een bouwwerk', en 'het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan' als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) en op de activiteiten 'handelsreclame maken' en 'maken, aanleggen of veranderen van een uitweg' als bedoeld in artikel 2.2, eerste lid, onder e, i en h, van de Wabo.

2. Eisers zijn eigenaar van percelen en bebouwing in de omgeving van het perceel Leidsevaart 228A. Zij verzetten zich tegen de komst van het waspeencentrum, met name vanwege de grootschaligheid van de voorgenomen bebouwing en de verwachte toename van vervoersbewegingen. Daarnaast vrezen zij gevolgen voor de omgeving in de vorm van geluids- en stankoverlast, vervuiling door afvalwater en stikstofdepositie.

Ontvankelijkheid eisers

3. Verweerder heeft de aanvraag voor de omgevingsvergunning op grond van artikel 3.10, eerste lid, van de Wabo voorbereid met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure als bedoeld in afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Op grond van artikel 3.12, vijfde lid, van de Wabo heeft een ieder een zienswijze naar voren mogen brengen tegen de ontwerpvergunning. Eisers hebben van die mogelijkheid gebruik gemaakt. Het feit dat eisers een zienswijze hebben ingediend betekent reeds om die reden dat het beroep ontvankelijk is.² Het antwoord op de vraag of eisers kwalificeren als belanghebbenden is hierbij niet relevant. Daarom gaat de rechtbank over tot de inhoudelijke behandeling van het beroep.

¹ Rechtbank Den Haag 8 juli 2021, ECLI:NL:RBDHA:2021:7063.

² Zie als voorbeeld de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 4 mei 2021, ECLI:NL:RVS:2021:953.

Afwijking van het bestemmingsplan

4. Ter plaatse geldt het bestemmingsplan "Landelijk Gebied". De in geding zijnde gronden hebben hierin de enkelbestemming "Bedrijf - Agrarisch aanverwant" en de dubbelbestemming "Waarde - Archeologie 4".

4.1. Op grond van artikel 14.1 van de planregels zijn de voor "Bedrijf - Agrarisch aanverwant" aangewezen gronden bestemd voor (a) aan het bollencomplex verwante niet-agrarische bedrijven en (b) bij deze bestemming behorende voorzieningen, zoals groen, water op perceelsniveau, nutsvoorzieningen, parkeervoorzieningen, laad- en losvoorzieningen en toegangswegen.

4.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht aangenomen dat het waspeencentrum niet valt onder deze bestemming. De onderneming van vergunninghoudster is niet aan te merken als een aan het bollencomplex verwant niet-agrarisch bedrijf als vermeld in artikel 14.1 van de planregels, omdat niet wordt voldaan aan de definitie hiervan in artikel 1.3 van de planregels ("een bedrijf dat uitsluitend of overwegend gericht is op het leveren van diensten aan agrarische bedrijven en groene en recreatieve functies in het buitengebied, zo nodig met behulp van werktuigen en apparatuur of op het verrichten van werkzaamheden tot onderhoud of reparatie van werktuigen of apparatuur. Kenmerkende werkzaamheden zijn cultuurtechnische werken en grondverzet, meststoffendistributie, agrarisch loonwerk en broeierijbedrijven zonder opengrondteelt").

4.3. Niet in geschil is dat het bouwplan niet voldoet aan de bouwvoorschriften in het bestemmingsplan. Op grond van artikel 14.2, aanhef en onder a, van de planregels mogen gebouwen en bouwwerken, geen gebouw zijnde, uitsluitend binnen het bouwvlak en ten dienste van de bestemming worden gebouwd. Het bouwplan is in strijd met deze bepaling omdat ruim 4.350 m² aan bebouwing buiten het bouwvlak is voorzien. Ook wordt het nieuwe laad- en losdock met laadkuilen buiten het bouwvlak gerealiseerd.

4.4. Op grond van artikel 14.2, aanhef en onder d, van de planregels is de toegestane inhoud van bedrijfsgebouwen de bestaande inhoud +10%. Het bestaande bedrijfsgebouw heeft een inhoud van 12.420 m³. Het voorgenomen bedrijfsgebouw zal een inhoud kennen van 66.772 m³. Hiermee is het bouwplan ook op dit punt in strijd met de planregels.

4.5. De maximale goot- en bouwhoogte bedraagt volgens de planregels 8 respectievelijk 10 meter. De goothoogte van het bouwplan bedraagt circa 10,7 meter. De bouwhoogte bedraagt (na aanpassing) circa 12,2 meter. Beide hoogtes overschrijden de in de planregels genoemde maximale hoogtes.

4.6. Voor zover hier van belang bevat het bestemmingsplan geen binnenplanse afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van de Wabo. Ook kan geen gebruik worden gemaakt van de afwijkmogelijkheid als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, aangezien het bouwplan niet valt binnen de categorieën zoals opgenomen in artikel 4 van Bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht (Bor). Verweerder heeft daarom met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo de omgevingsvergunning voor het bouwplan verleend.

4.7. Ingevolge artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo kan de

omgevingsvergunning slechts worden verleend als de activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening en een goede ruimtelijke onderbouwing bevat.

4.8. Ingevolge artikel 2.12, tweede lid, van de Wabo kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld omtrent de inhoud van de ruimtelijke onderbouwing, bedoeld in het eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van dat artikel. Hieraan is invulling gegeven met artikel 5.20 van het Bor, waarin onder meer artikel 3.1.6 van het Besluit ruimtelijke ordening (Bro) van overeenkomstige toepassing wordt verklaard op de inhoud van de ruimtelijke onderbouwing.

4.9. Verweerder komt bij de beslissing om al dan niet toepassing te geven aan de hem toegekende bevoegdheid om in afwijking van het bestemmingsplan een omgevingsvergunning te verlenen beleidsruimte toe bij afweging van de betrokken belangen. De bestuursrechter beoordeelt niet zelf of verlening van de omgevingsvergunning in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. De bestuursrechter beoordeelt aan de hand van de beroepsgronden of het besluit in overeenstemming is met het recht. Daarbij kan aan de orde komen of de nadelige gevolgen van het besluit onevenredig zijn in verhouding tot de met de verlening van de omgevingsvergunning te dienen doelen.³

4.10. In het navolgende zal de rechtbank beoordelen of de beslissing van verweerder om af te wijken van het bestemmingsplan kan standhouden. De rechtbank zal in dat verband beoordelen of de vergunde activiteiten in strijd zijn met een goede ruimtelijke ordening en of de ruimtelijke onderbouwing voldoet aan de hieraan te stellen eisen.

Goede ruimtelijke ordening

5. Eisers betogen dat de voorgenomen bebouwing op deze locatie niet passend is. Zij wijzen erop dat de bebouwing veel groter is dan de thans aanwezige bebouwing en omvangrijker dan het bestemmingsplan toestaat. De bebouwing is volgens eisers, ondanks het voorgeschreven beplantingsplan, niet goed landschappelijk inpasbaar.

5.1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het waspeencentrum beter op deze locatie past dan het bedrijf dat hier thans gevestigd is. Ontegenzeggelijk past het waspeencentrum beter op een bedrijventerrein voor zover het de verwerking van waspenen betreft, maar juist door de eigen teelt van waspenen op bollenpercelen die anders ongebruikt zouden blijven in verband met de vereiste wisselteelt, past het bedrijf volgens verweerder goed op deze locatie. Verweerder erkent dat de bebouwing fors van schaal is, maar wijst erop dat de stedenbouwkundigen van de gemeente van mening zijn dat deze door gebruikmaking van de juiste materialen en door het aanleggen van een groenvoorziening, goed landschappelijk inpasbaar is. De bebouwing wordt volgens verweerder bovendien gesitueerd in het verlengde van de reeds aanwezige bebouwing, waardoor de zichtlijnen naar het achterland vanaf de Leidsevaart en de Haarlemmertrekvaart behouden blijven.

5.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de vergunde bebouwing landschappelijk inpasbaar is. Verweerder heeft er – onder verwijzing naar de ruimtelijke onderbouwing, die deel uitmaakt van het bestreden besluit – op mogen wijzen dat het bouwplan is voorzien binnen centraal gelegen open bollengebieden. Dit gebied kenmerkt zich blijkens de ruimtelijke onderbouwing door

³ Zie als voorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 8 juni 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1633.

redelijk gave open ruimten met soms markante doorzichten, maar ook door verrommeling aan de randen en doorsnijdingen. Uit de Intergemeentelijke Structuurvisie Greenport (ISG 2016) leidt de rechtbank af dat het betrokken perceel ligt in een gebied waar uitbreiding van bebouwing in beginsel mogelijk is, mits de openheid van het landschap en de aanwezige zichtlijnen behouden blijven.⁴ Hoewel ook de rechtbank inziet dat de voorgenomen bebouwing omvangrijk is en het bouwplan de bouwmogelijkheden van het bestemmingsplan ruimschoots overschrijdt, heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat de omvang van de voorgenomen bebouwing ter plaatse geen strijd oplevert met een goede ruimtelijke ordening. Verweerder heeft hierbij van belang mogen achten dat sprake is van solitaire bebouwing in landelijk gebied, die wordt gerealiseerd op enige afstand van de erfgrens. Bovendien wordt de bebouwing gerealiseerd binnen het verlengde van de zijgevels van de reeds aanwezige bebouwing, zodat de bestaande zichtlijnen niet worden aangetast. Verweerder heeft tot slot mogen meewegen dat aan vergunninghoudster middels een vergunningvoorschrift de verplichting is opgelegd om uitvoering te geven aan het “beplantingsplan Leidsevaart 228”. Dit beplantingsplan voorziet in de aanleg en het beheer van een houtsingel met een breedte van minimaal vijf meter, waardoor de bebouwing en het bijbehorende parkeerterrein – op termijn – voor een belangrijk deel aan het zicht onttrokken zullen worden. In wat eisers hebben aangevoerd ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat het beplantingsplan tekort zou schieten.

Stikstofberekening

6. Eisers voeren aan dat het uitgevoerde onderzoek naar stikstofdepositie op het nabijgelegen Natura 2000-gebied ontoereikend is en dat de berekeningen niet deugen. De omvang van de activiteiten in het waspeencentrum en de bijbehorende transportbewegingen, zijn volgens hen te laag ingeschat.

6.1. Uit de ruimtelijke onderbouwing volgt dat de locatie voor het bouwplan wordt omringd door weilanden en dat het dichtstbijzijnde Natura 2000-gebied, Kennemerland Zuid, op circa 2,7 kilometer afstand van die locatie is gelegen. Er is door onderzoeksbureau Econu een rapport opgesteld en er zijn Aerius-berekeningen uitgevoerd waaruit blijkt dat er geen stikstofdepositie in een Natura 2000-gebied wordt verwacht tijdens de bouw- en de gebruiksfase van het waspeencentrum. De uitstoot van stikstofverbindingen zal in de gebruiksfase van het waspeencentrum bovendien afnemen, zodat ook de depositie in de directe omgeving zal afnemen. Verder stelt verweerder zich in het verweerschrift op het standpunt dat het relativiteitsbeginsel aan vernietiging van het besluit op deze grond in de weg staat, omdat het dichtstbijzijnde natura 2000-gebied geen deel uitmaakt van de directe leefomgeving van eisers. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verweerder geen aanleiding ziet om de in de Aerius-notitie getrokken conclusie niet te volgen.

6.2. Vast staat dat het dichtstbijzijnde Natura 2000-gebied op een afstand van circa 2,7 kilometer van de woning van de familie Van Grieken ligt. Gesteld noch gebleken is dat eisers Van der Leeden-Duivenvoorden en Van Veen-Duivenvoorden, die niet woonachtig zijn in de directe omgeving van het bouwplan, op kortere afstand van het Natura 2000-gebied wonen. Gelet hierop is het belang van eisers bij het behoud van een goede kwaliteit van hun leefomgeving niet verweven met het algemene belang dat de Wet natuurbescherming beoogt te beschermen. Dit betekent dat hetgeen eisers hebben aangevoerd, gelet op artikel 8:69a van de Awb, niet kan leiden tot vernietiging van het

⁴ ISG 2016, kaart “Landschapspectief” met bijbehorende legenda op blz. 38/39.

bestreden besluit. De rechtbank laat een inhoudelijke bespreking van deze beroepsgrond daarom achterwege.

Lozing van afvalwater en watertoets

7. Eisers voeren aan dat uit de ruimtelijke onderbouwing valt af te leiden dat met de vestiging van het bedrijf op de locatie 312 dagen per jaar sprake zal zijn van lozing van afvalwater. Volgens hen is er onvoldoende onderzoek gedaan naar de gevolgen daarvan voor de omliggende bollengronden. Ter zitting heeft de gemachtigde van eisers verder opgemerkt dat de watertoets niet als bijlage is gevoegd bij de ruimtelijke onderbouwing.

7.1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat voor de lozing van afvalwater moet worden voldaan aan de eisen van het Activiteitenbesluit en dat op 12 december 2019 de benodigde melding Activiteitenbesluit is ontvangen. Daaruit volgt volgens verweerder dat het afvalwater via een stelsel van reinigingstechnieken geloosd zal worden op de riolering, zodat er volgens verweerder geen negatieve gevolgen zijn voor de omliggende bollengronden.

7.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder deugdelijk gemotiveerd dat het plan niet leidt tot onaanvaardbare gevolgen voor de omliggende bollengronden als gevolg van lozing van afvalwater. Niet in geschil is dat vergunninghoudster ter zake gebonden is aan de bepalingen uit het Activiteitenbesluit. Mochten die bepalingen niet worden nageleefd, dan is dit een kwestie van handhaving.

7.3. Voor zover eisers hebben betoogd dat bij de ruimtelijke onderbouwing ten onrechte een watertoets ontbreekt, wordt overwogen dat uit de ruimtelijke onderbouwing zelf (paragraaf 4.8) voldoende duidelijk blijkt wat de resultaten van de watertoets zijn. Uit de ruimtelijke onderbouwing volgt – en eisers hebben niet bestreden – dat de locatie van het bouwplan al volledig verhard is, zodat geen sprake is van een toename aan verharding en er dus geen watercompensatie hoeft plaats te vinden. Indien eisers het met deze conclusies niet eens zijn, had het op hun weg gelegen om dat standpunt gemotiveerd te onderbouwen. Het betoog faalt.

Verkeersveiligheid

8. Eisers voeren in de eerste plaats aan dat het door verweerder gehanteerde aantal vervoersbewegingen door hen sterk in twijfel wordt getrokken. Daarnaast stellen zij dat al het verkeer naar het waspeencentrum over de Leidsevaart zal gaan. Dit is een zeer smalle weg, waar het voor auto's en zeker voor vrachtauto's moeilijk passeren is. Hoewel er extra in- en uitritten en een nieuwe provinciale weg worden beoogd, is de aanleg hiervan volgens eisers nog helemaal niet zeker. Daarom stellen zij zich op het standpunt dat de verkeerveiligheid op de Leidsevaart door de extra aan- en afvoerbewegingen vanwege het waspeencentrum in het gedrang is.

8.1. In de ruimtelijke onderbouwing is vermeld dat in de nieuwe situatie geen sprake zal zijn van extra verkeer ten opzichte van de huidige situatie. Voorts heeft verweerder in het bestreden besluit vermeld dat de ontsluiting van het perceel aangepast zal worden door een extra in- en uitrit en dat er plannen zijn voor een nieuwe provinciale weg, zodat de toekomstige verkeerssituatie een verbetering zal vormen ten opzichte van de bestaande

situatie. Daarnaast heeft verweerder als voorwaarde in het bestreden besluit opgenomen dat het vrachtverkeer van en naar het bedrijf over de kortst mogelijke route moet rijden, te weten de N444 via de Van Berckelweg te Noordwijk en dat het vrachtverkeer niet via de 's-Gravendamseweg (Piet Gijs Brug) te Noordwijkerhout mag rijden. Verder stelt verweerder zich in het verweerschrift op het standpunt dat in de bestaande situatie op de Leidsevaart geen sprake is van een onveilige verkeerssituatie. Daarnaast valt volgens verweerder uit de ruimtelijke onderbouwing af te leiden dat in de toekomstige verkeerssituatie minder verkeersbewegingen zullen plaatsvinden ten opzichte van de bestaande situatie. Daarom komt verweerder tot de conclusie dat ook in de toekomstige situatie niet gesproken kan worden van een onveilige verkeerssituatie op de Leidsevaart.

8.2. Hoewel eisers hebben aangevoerd dat het door verweerder gehanteerde aantal vervoersbewegingen onjuist zou zijn, stelt de rechtbank vast dat eisers dat aantal niet gemotiveerd hebben betwist (bijvoorbeeld door middel van een tegenrapport). De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om de in de ruimtelijke onderbouwing vermelde aantallen voor onjuist te houden. Daarnaast is niet vast komen te staan dat, zowel in de bestaande als toekomstige situatie, sprake is of zal zijn van een verkeersonveilige situatie op de Leidsevaart. De niet nader onderbouwde stelling dat eisers de Leidsevaart als onveilig ervaren of de huidige situatie op deze weg al overbelast vinden, is daarvoor onvoldoende en kan bij deze beoordeling niet doorslaggevend zijn. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich daarom mogen baseren op het aantal vervoersbewegingen dat in de ruimtelijke onderbouwing is genoemd. Daarnaast heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van een overbelaste of onveilige situatie op de Leidsevaart geen sprake is en zal zijn, zodat er geen reden was om op die grond de vergunning te weigeren.

Geluidsoverlast

9. Eisers vrezen voor geluidsoverlast en overschrijding van de geluidsnormen als gevolg van transportbewegingen en bedrijfsgeluiden. Verweerder heeft volgens hen ten onrechte nagelaten om daar onderzoek naar te doen.

9.1. In de ruimtelijke onderbouwing is vermeld dat het bouwplan niet voorziet in het oprichten van een geluidsgevoelig object, zodat op grond van de Wet geluidhinder geen akoestisch onderzoek hoefde te worden gedaan naar extern geluid. Verder heeft verweerder in het verweerschrift gewezen op het onderzoek dat heeft plaatsgevonden om te beoordelen of de nieuwe activiteit milieu-hygiënisch inpasbaar is. Daarbij is het aspect geluid betrokken en uit dat onderzoek volgt dat het bouwplan behoort tot milieucategorie 3.2. Op grond van de door de VNG uitgegeven lijst 'Bedrijven en Milieuzonering 2009' is de richtafstand tot een woning in dat geval 50 meter. Volgens verweerder woont de familie Van Grieken op circa 80 meter afstand van het bedrijf, zodat mag worden verwacht dat bij hun woning geen sprake zal zijn van onaanvaardbare geluidhinder.

9.2. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eisers hebben aangevoerd geen aanleiding geeft om het gemotiveerde standpunt van verweerder ten aanzien van het aspect geluid in twijfel te trekken. De enkele vrees voor geluidsoverlast is daarvoor, bij gebrek aan een nadere onderbouwing, onvoldoende. Dit brengt met zich dat het standpunt van verweerder door de rechtbank wordt gevolgd.

Geuroverlast

10. Eisers vrezen met de komst van het waspeencentrum tevens voor geuroverlast als gevolg van de restanten van producten en het productieproces. Daar is volgens hen ten onrechte geen onderzoek naar gedaan door verweerder.

10.1. In de ruimtelijke onderbouwing is vermeld dat op de locatie waar het bedrijf van vergunninghoudster thans is gevestigd, zich wel eens geurhinder voordoet vanwege een ophoping van deeltjes van afwaswater van de penen, dat geloosd wordt in een sloot. Dat dient blijkens de ruimtelijke onderbouwing op deze locatie voorkomen te worden en daarbij dient te worden voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in het Activiteitenbesluit. Daarbij volgt uit de ruimtelijke onderbouwing dat de lozing van afvalwater op de locatie in kwestie zal plaatsvinden op het riool en niet op een sloot. Daarnaast volgt uit het onderzoek dat heeft plaatsgevonden om te beoordelen of de nieuwe activiteit milieu-hygiënisch inpasbaar is, dat de normafstand voor geurhinder 50 meter is.

10.2. De rechtbank ziet in hetgeen eisers hebben aangevoerd geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de conclusies in de ruimtelijke onderbouwing ten aanzien van eventuele geuroverlast. Eisers hebben hun stelling met betrekking tot eventuele geuroverlast niet onderbouwd. Daarbij neemt de rechtbank in overweging dat de normafstand voor het aspect geur 50 meter is en de woning van de familie Van Grieken op circa 80 meter afstand van het bedrijf ligt. Daarom is niet te verwachten dat vanwege (eventuele) geuroverlast een onaanvaardbare inbreuk op het woongenot zal plaatsvinden.

Nieuwe stedelijke ontwikkeling

11. Eisers voeren aan dat het bouwplan voorziet in een nieuwe stedelijke ontwikkeling waaraan geen behoefte bestaat. In de ruimtelijke onderbouwing is volgens hen onvoldoende rekening gehouden met de aard en omvang van het bouwplan en de ruimtelijke uitstraling van het waspeencentrum ten opzichte van hetgeen eerder mogelijk was. Daarom vinden eisers dat het plan thuishoort op een bedrijventerrein en niet op deze locatie. Eisers vinden bovendien dat de beperkte beschikbaarheid van andere locaties door verweerder onvoldoende is onderbouwd. Hetzelfde geldt voor de motivering ten aanzien van het ruimtelijk verzorgingsgebied en het standpunt van verweerder dat het nieuwe plan leidt tot meer werkgelegenheid in deze omgeving. Ook is volgens eisers de bewering dat de huidige locatie in Rijnsburg op voorschrift van de Omgevingsdienst moet worden aangepast, onjuist. Tenslotte voeren eisers aan dat verweerder ten onrechte suggereert dat de locatie in 'bestaand stedelijk gebied' ligt. Er is volgens hen geen transportbedrijf meer gevestigd op de locatie in kwestie. Verder is aangevoerd dat pas is erkend dat sprake was van een nieuwe stedelijke ontwikkeling, nadat de verklaring van geen bedenkingen was afgegeven door de gemeenteraad, zodat deze daar geen rekening mee heeft kunnen houden.

11.1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de ruimtelijke onderbouwing voldoet aan de eisen van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro. Volgens verweerder is voldoende duidelijk uiteengezet dat geen sprake is van onnodig ruimtebeslag en dat evenmin vrees bestaat voor leegstand. Bovendien is gemotiveerd waarom er op deze locatie behoefte is aan het plan in deze omvang. Ook is volgens verweerder voldoende duidelijk toegelicht dat de locatie zich niet bevindt in bestaand stedelijk gebied, maar op een perceel met een

bedrijfsbestemming in het landelijk gebied en dat er geen andere geschikte locatie binnen bestaand stedelijk gebied beschikbaar is. Ten aanzien van het voorlichten van de gemeenteraad wijst verweerder erop dat de nota van zienswijzen, waarin is opgenomen dat sprake is van een nieuwe stedelijke ontwikkeling, dateert van vóór de verklaring van geen bedenkingen. De gemeenteraad heeft daar dus wel degelijk kennis van genomen.

11.2. Ter zitting heeft vergunninghoudster nader toegelicht dat op de huidige locatie van haar bedrijf in Rijnsburg veel problemen zijn ontstaan, omdat het bedrijf op deze locatie niet meer aan de voorschriften van de Wet milieubeheer kan voldoen. Daarnaast heeft zij verklaard dat een makelaar jarenlang in Noord- en Zuid-Holland heeft gezocht naar een alternatieve locatie (ook op bedrijventerreinen) voor haar onderneming, maar dat er geen andere geschikte locaties zijn gevonden. Volgens vergunninghoudster is het van belang in deze regio te blijven, omdat er veel contracten lopen met loonbedrijven uit Zuid-Holland. Deze bedrijven bemesten onder andere de 80 hectare land van vergunninghoudster. Verweerder heeft ter zitting bevestigd dat naar alternatieve locaties is gekeken in omringende gemeenten, maar dat gebleken is dat er geen geschikte andere locatie voorhanden is. Voor verweerder is de behoefte aan het bedrijf van vergunninghoudster evident.

11.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de vergunde ontwikkeling terecht aangemerkt als een nieuwe stedelijke ontwikkeling buiten bestaand stedelijk gebied. Dat betekent dat in de ruimtelijke onderbouwing bij het bestreden besluit in elk geval moet worden toegelicht waarom behoefte bestaat aan deze ontwikkeling en waarom niet binnen bestaand stedelijk gebied in die behoefte kan worden voorzien.⁵ De rechtbank is van oordeel dat de ruimtelijke onderbouwing aan deze eisen voldoet. In de ruimtelijke onderbouwing is vermeld dat het bouwplan de ladder voor duurzame verstedelijking positief doorloopt. Toegelicht wordt dat het bouwplan is aan te merken als een agrarisch (aanverwant) bedrijf, omdat het een belangrijke rol vervult in de wisselteelt, waarbij de bestaande bloembollen uit de velden worden gehaald en de wortelen worden gezaaid. De wortelen worden door het bedrijf zelf geteeld. Het bedrijf heeft daartoe circa 80 hectare grond in eigendom in de kuststreek vanaf Katwijk richting het noorden. Daarbij is volgens de ruimtelijke onderbouwing gebleken dat dit bouwplan goed in het gebied past, in tegenstelling tot het transportbedrijf dat nu op de beoogde locatie voor het waspeencentrum is gevestigd. Een transportbedrijf heeft namelijk minder binding met het landelijk gebied. Er is bovendien behoefte aan het bouwplan, omdat het een impuls geeft aan de werkgelegenheid in de omgeving. Met de vestiging van dit bedrijf op deze locatie is volgens de ruimtelijke onderbouwing sprake van zorgvuldig ruimtegebruik en de bedrijvigheid heeft een sterke binding met het landelijk, agrarisch gebied.

11.4. Uit de ruimtelijke onderbouwing komt naar het oordeel van de rechtbank afdoende naar voren dat de noodzaak voor verplaatsing van het bedrijf van vergunninghoudster, de behoefte aan dit bedrijf op de locatie in kwestie en de geschiktheid van alternatieve locaties door verweerder voldoende zijn onderzocht. Niet is gebleken dat verweerder bij het zoeken naar alternatieve locaties van een te klein zoekgebied is uitgegaan of dat geschikte locaties binnen stedelijk gebied beschikbaar waren. Eisers hebben hun stelling dat het bedrijf zou kunnen verplaatsen naar een bedrijventerrein, niet nader onderbouwd en verweerder en

⁵ Artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a onder 3° van de Wabo, in samenhang met artikel 5.20 van het Bor en artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro.

vergunninghoudster hebben deze stelling gemotiveerd betwist. Eisers hebben met hetgeen zij hebben aangevoerd dan ook niet aannemelijk gemaakt dat het onderzoek naar alternatieve locaties onvolledig of onjuist is uitgevoerd, dan wel gebreken bevat. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het bouwplan voorziet in een regionale behoefte en dat niet binnen het bestaand stedelijk gebied van de regio in die behoefte kan worden voorzien. Daarom is er geen aanleiding voor het oordeel dat de ruimtelijke onderbouwing niet voldoet aan de eisen die artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro hieraan stelt.

11.5. De rechtbank volgt eisers tot slot niet voor zover zij hebben betoogd dat de gemeenteraad onvolledig of onjuist zou zijn geïnformeerd over het antwoord op de vraag of het bouwplan een nieuwe stedelijke ontwikkeling is. Verweerder heeft er in dit verband terecht op gewezen dat in de nota beantwoording zienswijzen is erkend dat sprake is van een nieuwe stedelijke ontwikkeling en dat de ladder voor duurzame verstedelijking van toepassing is. Deze nota beantwoording zienswijzen dateert van vóór de verklaring van geen bedenkingen die de gemeenteraad heeft afgegeven, zodat de gemeenteraad hiervan kennis heeft kunnen nemen.

12. Wat is overwogen onder 5 tot en met 11.5 leidt tot de slotsom dat verweerder de afwijking van het bestemmingsplan heeft mogen vergunnen.

De bouwactiviteit

13. Vervolgens dient de rechtbank te beoordelen of het bestreden besluit, voor zover dit betrekking heeft op de activiteit 'het bouwen van een bouwwerk', voldoet aan de hieraan te stellen eisen. Volgens eisers is dit niet het geval. Zij betogen dat de vergunde bebouwing niet voldoet aan de redelijke eisen van welstand en dat verweerder ten onrechte voorbij is gegaan aan het negatieve advies van de welstandscommissie. De bouwactiviteit is volgens eisers daarom vergund in strijd met artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo.

13.1. Vast staat dat de welstandscommissie een negatief welstandsadvies heeft gegeven. De welstandscommissie heeft erop gewezen dat ter plaatse een normaal welstandsniveau geldt en dat de beoordeling is gericht op onder meer het behoud van oorspronkelijke landschappelijke kenmerken, de cultuurhistorische bebouwing en het karakteristieke profiel van lintwegen. Bebouwing heeft volgens de welstandscommissie in deze omgeving een ondergeschikte rol. Het bouwplan zal volgens de welstandscommissie, gelet op oppervlakte en hoogte, zeer nadrukkelijk aanwezig zijn in het landschap. De voorgestelde schaalvergroting op deze locatie levert volgens de welstandscommissie een ongewenste aantasting op van het landschap, zodat sprake is van een ongewenste ontwikkeling voor deze locatie.

13.2. Verweerder is aan het negatieve welstandsadvies voorbijgegaan. In het bestreden besluit constateert verweerder dat het toetsingskader in de welstandsnota ook stedenbouwkundige aspecten bevat en dat daardoor overlap bestaat tussen het stedenbouwkundige toetsingskader en het toetsingskader voor de welstandsbeoordeling. Verweerder wijst erop dat de stedenbouwkundigen van de gemeente van meet af aan van oordeel zijn geweest dat de voorziene bebouwing landschappelijk inpasbaar is. Verweerder concludeert vervolgens dat de vakspecialisten het niet eens zijn geworden over de landschappelijke inpassing van het bouwplan, en dat daarom doorslaggevende betekenis

wordt toegekend aan andere aspecten. Verweerder stelt zich in het verweerschrift primair – en onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling⁶ – op het standpunt dat de welstandscommissie een bouwplan aan de redelijke eisen van welstand moet toetsen aan de hand van de criteria in de Welstandsnota Noordwijk 2019 (Welstandsnota) en zich daarbij heeft te richten naar de bouwmogelijkheden die het geldende bestemmingsplan biedt, dan wel, indien het bouwplan daarvan afwijkt, de mogelijkheden waaraan verweerder planologische medewerking wenst te verlenen. Hieruit, maar ook uit de Welstandsnota zelf, volgt volgens verweerder dat de omvang van het bouwplan geen grond kon zijn voor een negatief welstandsadvies. Subsidiair stelt verweerder zich op het standpunt dat artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo het mogelijk maakt om van het welstandadvies af te wijken. Volgens verweerder is voor het afwijken van het welstandsadvies onder andere de vraag aan de orde of het bouwplan stedenbouwkundig inpasbaar is, maar kunnen ook andere belangen, zoals het economisch of maatschappelijk belang, een rol spelen. Volgens verweerder is inhoudelijk van het welstandadvies afgeweken en is het bouwplan stedenbouwkundig inpasbaar.

13.3. In artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo is bepaald dat een omgevingsvergunning, voor de activiteit ‘het bouwen van een bouwwerk’, wordt geweigerd als het uiterlijk of de plaatsing van het bouwwerk, zowel op zichzelf beschouwd als in verband met de omgeving of de te verwachten ontwikkeling daarvan, in strijd is met redelijke eisen van welstand, tenzij het bevoegd gezag van oordeel is dat de omgevingsvergunning niettemin moet worden verleend.

13.4. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling mag verweerder op een advies van de welstandscommissie afgaan, nadat is nagegaan of dit advies op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten. Verweerder is echter niet aan een welstandsadvies gebonden en de verantwoordelijkheid voor de welstandstoetsing ligt uiteindelijk bij verweerder zelf.⁷

13.5. Uit eveneens vaste rechtspraak van de Afdeling⁸ volgt dat de welstandscommissie zich in haar beoordeling moet richten naar de bouwmogelijkheden die het bestemmingsplan biedt of waaraan verweerder planologische medewerking wenst te verlenen. De welstandsbeoordeling mag er dus niet toe leiden dat deze bouwmogelijkheden worden ingeperkt. De rechtbank kan verweerder volgen in het standpunt dat het welstandsadvies niet aan deze maatstaf voldoet. In dit advies wordt immers in overwegende mate gewicht toegekend aan de oppervlakte en hoogte van het bouwplan, terwijl verweerder daaraan planologisch medewerking wenst te verlenen. Verweerder heeft in zoverre dan ook voorbij mogen gaan aan het advies van de welstandscommissie. Verweerder heeft echter ten onrechte volstaan met het terzijde schuiven van het advies van de welstandscommissie, zonder vervolgens zelf te beoordelen of het bouwplan voldoet aan de redelijke eisen van welstand. Verweerder heeft er niet voor mogen kiezen om, zoals in het bestreden besluit tot uitdrukking is gebracht, de welstandsbeoordeling te laten voor wat zij is en “andere aspecten” de doorslag te laten geven bij beantwoording van de vraag of het bouwplan vergund kan worden. Met die handelwijze heeft verweerder niet voldaan aan de op hem rustende verplichting om te beoordelen of het bouwplan voldoet aan de redelijke eisen van welstand. De rechtbank volgt verweerder niet voor zover hij zich op het standpunt heeft

⁶ Zie de uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4263.

⁷ Zie als voorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2026.

⁸ Zie als voorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4263.

willen stellen dat de omgevingsvergunning in dit geval op grond van economische of maatschappelijke overwegingen diende te worden verleend, ongeacht of het bouwplan voldeed aan de redelijke eisen van welstand. Weliswaar biedt artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo verweerder de mogelijkheid om af te wijken van een negatief welstandsadvies vanwege redenen die geen verband houden met het uiterlijk van het bouwplan, maar verweerder zal dan wel moeten motiveren en inzichtelijk moeten maken dat die redenen zich voordoen. Dat heeft verweerder in dit geval niet gedaan.

14. De conclusie van hetgeen is overwogen onder 13 tot en met 13.5 is dat het bestreden besluit niet voldoet aan artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo. Het betoog van eisers slaagt. Welke gevolgen dit heeft zal de rechtbank nader toelichten onder overweging 16.

De Omgevingsverordening

15. Eisers betogen dat het bouwplan in strijd is met artikel 6.17 van de provinciale Omgevingsverordening 2019. Zij voeren aan dat de locatie van het bouwplan valt binnen een gebied dat is aangewezen als “Bollenteeltgebied” en dat de onderneming van vergunninghoudster hier niet gevestigd mag worden. Ook de voorgenomen uitbreiding van bebouwing op deze locatie is volgens eisers op grond van de Omgevingsverordening niet toegestaan. Volgens eisers is niet gebleken dat van de zijde van de provincie is ingestemd met de vergunde ontwikkeling.

15.1. Verweerder stelt zich – onder verwijzing naar de ruimtelijke onderbouwing – op het standpunt dat de onderneming van vergunninghoudster weliswaar geen bollenteeltbedrijf is in de zin van de Omgevingsverordening, maar dat de onderneming de bollenteelt wel ten goede komt door het bieden van de mogelijkheid van wisselteelt. Volgens verweerder is verhuizing van de onderneming bovendien noodzakelijk en is hiervoor geen alternatieve locatie beschikbaar. De vestiging van de onderneming van vergunninghoudster op deze locatie levert volgens verweerder daarom geen strijd op met de Omgevingsverordening.

15.2. Artikel 6.17, eerste lid, van de Omgevingsverordening bepaalt dat een bestemmingsplan voor gronden binnen het bollenteeltgebied, waarvan de plaats geometrisch is bepaald en verbeeld op kaart 11 in bijlage II, primair bollenteeltbedrijven, bestaande gemengde bollenteelt- en glastuinbouwbedrijven en bestaande stekbedrijven toelaat, alsmede de daarbij behorende voorzieningen.

Ingevolge artikel 6.17, zesde lid, van de Omgevingsverordening kan het bestemmingsplan, bedoeld in het eerste lid, bij uitzondering een andere ruimtelijke ontwikkeling mogelijk maken indien sprake is van een zwaarwegend algemeen belang en er geen reële andere mogelijkheid is.

Ingevolge artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening kan het bestemmingsplan, in afwijking van het eerste lid, bestaande bebouwing of functies toelaten, anders dan bedrijven als bedoeld in het eerste lid, alsmede beperkte uitbreiding daarvan of wijziging naar een andere functie, mits aangetoond is dat geen onevenredige aantasting plaatsvindt van de omvang en de bruikbaarheid van het bollenteeltgebied.

In de bijlage bij de Omgevingsverordening wordt een bollenteeltbedrijf gedefinieerd als een bedrijf dat is gericht op de teelt van bloembollen, bolbloemen en knolgewassen, de teelt van

snijbloemen en laagblijvende eenjarige en vaste bloeiende tuinplanten, de teelt van vollegrondstuinbouwproducten als eenjarige wisselteelt, niet zijnde boom- en sierteelt en fruitteelt, zo nodig met het gebruik van ondersteunend glas.

Uit de bijlage bij de Omgevingsverordening volgt verder dat onder een bestemmingsplan mede wordt begrepen de omgevingsvergunning waarmee met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onderdeel a, onder 3, van de Wabo, van het bestemmingsplan wordt afgeweken.

Uit artikel 6.40 van de Omgevingsverordening volgt dat artikel 6.17 van de Omgevingsverordening ook geldt voor omgevingsvergunningen waarmee met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo wordt afgeweken.

Artikel 6.29 van de Omgevingsverordening bepaalt dat gedeputeerde staten bevoegd zijn om ontheffing te verlenen van onder meer artikel 6.17 van de Omgevingsverordening.

15.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht aangenomen dat de onderneming van vergunninghoudster geen bollenteeltbedrijf is in de zin van de Omgevingsverordening. De rechtbank volgt vergunninghoudster niet voor zover zij heeft aangevoerd dat het telen van waspeen als vorm van wisselteelt betekent dat haar onderneming voldoet aan de definitie van een bollenteeltbedrijf. In de toelichting bij de Omgevingsverordening wordt verduidelijkt dat een bollenteeltbedrijf zich vaak niet uitsluitend bezighoudt met bollenteelt, maar ook met – bijvoorbeeld – de teelt van vollegrondstuinbouwproducten als eenjarige wisselteelt. De onderneming van vergunninghoudster houdt zich echter in het geheel niet bezig met de bollenteelt en richt zich volledig op het telen en verder verwerken van waspenen. Het telen en verder verwerken van waspenen zijn dus geen activiteiten van de onderneming van vergunninghoudster naast bollenteelt, maar de enige activiteiten van die onderneming. Daarmee is het geen bollenteeltbedrijf in de zin van de Omgevingsverordening. Dat betekent dat de onderneming van vergunninghoudster op deze locatie in strijd is met artikel 6.17, eerste lid, van de Omgevingsverordening, tenzij voldaan wordt aan de voorwaarden van het zesde en/of zevende lid van dat artikel.

15.4. De rechtbank volgt verweerder niet in zijn standpunt dat voldaan wordt aan artikel 6.17, zesde lid, van de Omgevingsverordening. Deze bepaling vereist dat met de komst van het waspeencentrum naar de voorgenomen locatie een zwaarwegend algemeen belang is gediend. Niet gebleken is dat daarvan sprake is.

15.5. Over artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening overweegt de rechtbank het volgende. In de toelichting bij de Omgevingsverordening is over artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening het volgende vermeld:

“Het op kaart 11 van deze verordening aangeduide bollenteeltgebied is in principe alleen bedoeld voor uitbreiding en vestiging van bollenteeltbedrijven, uitbreiding van bestaande gemengde bollenteelt- en glastuinbouwbedrijven en bestaande stekbedrijvenglastuinbouwbedrijven en de daarbij behorende voorzieningen. Toch komen binnen de begrenzing van dit gebied ook bestaande andere functies voor (niet zijnde bollenteelt), vaak ook met bijbehorende bebouwing. Het kan zowel gaan om een geïsoleerde afwijkende functie als om geclusterde afwijkende functies, zoals een bebouwingslint met een menging van bedrijven, woningen en andere functies. Vaak gaat het om situaties waarbij een ontwikkeling naar bollenteelt ook in de toekomst praktisch gezien vrijwel niet mogelijk

is. Het wegbestemmen en amoveren van een rechtmatig aanwezig afwijkende functie is veelal geen reële optie. Maar het kan ook gaan om een restperceel of een overhoek die toch niet benut kan worden voor bollenteelt. In het bestemmingsplan kunnen bestaande rechtmatig aanwezige afwijkende functies daarom positief worden bestemd. Beperkte uitbreiding is ook mogelijk, evenals wijziging naar een andere afwijkende functie. Voorwaarde is wel dat geen onevenredige aantasting plaatsvindt van de omvang en de bruikbaarheid van het bollenteeltgebied. Daarbij moet ook worden gekeken naar de toekomstige situatie van het teeltgebied, dus ook naar de herstructureringsmogelijkheden.”

15.6. Eisers betogen dat artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening zo moet worden gelezen dat ofwel de bestaande bebouwing beperkt kan worden uitgebreid ofwel een functie kan worden gewijzigd. In het laatste geval kan er geen sprake zijn van een uitbreiding van bebouwing.

15.7. Verweerder en vergunninghoudster nemen het standpunt in dat op basis van artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening zowel uitbreiding van bestaande bebouwing als een functiewijziging zijn toegestaan. Zij lezen in dat artikel niet dat aan een functiewijziging de beperking is verbonden dat bebouwing slechts beperkt mag worden uitgebreid.

15.8. De rechtbank volgt verweerder en vergunninghoudster niet in hun lezing van artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening. Naar het oordeel van de rechtbank ligt in artikel 6.17 van de Omgevingsverordening – gelet ook op de toelichting bij dit artikel – besloten dat in het aangewezen bollenteeltgebied in beginsel slechts ruimte is voor bollenteeltbedrijven. Artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening biedt een uitzonderingsmogelijkheid op dit uitgangspunt, die naar zijn aard beperkt moet worden uitgelegd. De ruime lezing die verweerder en vergunninghoudster aan deze bepaling geven, verhoudt zich daarmee niet. Het volgen van die lezing zou immers tot gevolg hebben dat een afwijkende bestaande functie mag worden gewijzigd in een andere afwijkende functie en dat een uitbreiding van de hierbij behorende bebouwing niet gebonden is aan de eis dat deze beperkt dient te zijn. Daarmee zou een ruime mogelijkheid worden gecreëerd voor het wijzigen van functies en het uitbreiden van bebouwing, die op gespannen voet staat met het uitgangspunt van artikel 6.17, eerste lid, van de Omgevingsverordening. Dat betekent dat de rechtbank artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening aldus leest dat hiermee slechts ruimte wordt geboden voor een beperkte uitbreiding van bebouwing die niet ten dienste staat aan een bollenteeltbedrijf.

15.9. Vast staat dat de gevraagde omgevingsvergunning ziet op een uitbreiding van bestaande bebouwing, waarbij tevens sprake is van een functiewijziging. Uit hetgeen is overwogen onder 4.3 tot en met 4.5 (namelijk dat met het bouwplan – kort gezegd – ruim 4.350 m² buiten het bouwblok aan bebouwing wordt gerealiseerd, dat het nieuwe laad- en losdock met laadkuilen buiten het bouwblok wordt gerealiseerd, dat het nieuwe bedrijfsgebouw 54.352 m³ méér inhoud heeft dan het bestaande bedrijfsgebouw en dat met dit bouwplan de maximale goot- en bouwhoogte overschreden worden) volgt dat niet gesproken kan worden van een beperkte uitbreiding van bebouwing in de zin van artikel 6.17, zevende lid, van de Omgevingsverordening.

15.10. Het voorgaande betekent dat de vestiging van het waspeencentrum op deze locatie in strijd is met artikel 6.17 van de Omgevingsverordening. Dat brengt met zich dat verweerder een als verklaring van geen bedenkingen aan te merken ontheffing van de

Omgevingsverordening als bedoeld in artikel 6.29 van die verordening had moeten aanvragen bij het college van gedeputeerde staten. Verweerder heeft dat ten onrechte niet gedaan. Door de gemachtigde van verweerder is toegelicht dat er in de voorbereidingsfase van het bestreden besluit een fout is gemaakt door de provincie Zuid-Holland niet op de juiste wijze (via een zogenoemd E-formulier) in het planproces te betrekken, maar dat verweerder nadien, na verlening van de omgevingsvergunning aan vergunninghoudster, niets meer van het college van gedeputeerde staten heeft vernomen, zodat ervan uit mag worden gegaan dat stilzwijgend is ingestemd met de verleende omgevingsvergunning. De rechtbank volgt verweerder hierin niet. Een ontheffing van een provinciale verordening vergt een besluit van gedeputeerde staten dat voorafgaand aan het verlenen van de omgevingsvergunning bekend wordt gemaakt en waartegen belanghebbenden in het kader van een beroepsprocedure tegen de omgevingsvergunning rechtsmiddelen kunnen aanwenden. De door verweerder aangenomen stilzwijgende instemming van het college van gedeputeerde staten is – wat hiervan verder ook zij – daarmee niet op één lijn te stellen. Het betoog van eisers slaagt.

Conclusie en gevolgen

16. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen komt de rechtbank tot de slotsom dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat het bouwplan voldoet aan de redelijke eisen van welstand. Ook ontbreekt de vereiste ontheffing van de Omgevingsverordening. Dat betekent dat het bestreden besluit in strijd is met het in artikel 3:2 van de Awb neergelegde zorgvuldigheidsbeginsel en het in artikel 3:46 van de Awb neergelegde motiveringsbeginsel. Het beroep is daarom gegrond. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen. Gelet op de aard van de gebreken ziet de rechtbank geen mogelijkheid om zelf in de zaak te voorzien. De rechtbank zal verweerder opdragen om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

17. Omdat het beroep gegrond is moet verweerder het griffierecht aan eisers vergoeden. Daarnaast krijgen eisers een vergoeding van de proceskosten. De vergoeding is met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht als volgt berekend. Voor de rechtsbijstand door een gemachtigde krijgen eisers een vast bedrag per proceshandeling. In beroep heeft elke proceshandeling een waarde van € 837,-. De gemachtigde heeft een beroepschrift ingediend en heeft aan de zitting van de rechtbank deelgenomen. De vergoeding bedraagt in totaal: € 1.674,-.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 31 maart 2021;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- bepaalt dat verweerder het griffierecht van € 181,- aan eisers moet vergoeden;
- veroordeelt verweerder tot betaling van € 1.674,- aan proceskosten van eisers.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.B. Wijnholt, voorzitter, mr. A.C. de Winter en mr. J. Ruff, leden, in aanwezigheid van mr. L. Lemmen, griffier. De uitspraak is uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2023.

Griffier

voorzitter

Een afschrift van deze uitspraak is verzonden aan partijen op:

13 JUL 2023

Informatie over hoger beroep

Een partij die het niet eens is met deze uitspraak, kan een hogerberoepschrift sturen naar de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State waarin wordt uitgelegd waarom deze partij het niet eens is met deze uitspraak. Het hogerberoepschrift moet worden ingediend binnen zes weken na de dag waarop deze uitspraak is verzonden. Kan de indiener de behandeling van het hoger beroep niet afwachten, omdat de zaak spoed heeft, dan kan de indiener de voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State vragen om een voorlopige voorziening (een tijdelijke maatregel) te treffen.